

Af *Kurt Brauer* til arbejdsministeren (16. august 1972):

„Vil ministeren nu foreslå sådanne ændringer i arbejdsløshedslovgivningen, at fjernanvisning af arbejdskraft kun kan finde sted efter den arbejdssøgendes udtrykkelige ønske?“

Begrundelse.

Den 9. maj 1972 afviste ministeren, at der i praksis sker deportation af danske arbejdere. Det skete ved behandlingen af SF's forslag til folketingsbeslutning vedrørende arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, hvorunder ministeren dog erkendte, at anvisning mod den arbejdssøgendes vilje kan finde sted, „såfremt det ud fra arbejdsmæssige forhold på stedet må skønnes, at passende arbejde ikke i den nærmeste fremtid kan tilbydes på selve hjemstedet“. (Folketingets Forhandlinger 1971-72 sp. 5729).

Til Ekstra Bladet for den 14. august udtaler ministeren imidlertid foranlediget af den seneste deportationssag: „Det er ikke meningen, at arbejderne skal tvangsforflyttes. Arbejdsformidlingsloven skal administreres som et tilbud til folk om arbejde . . .“ Det må her være på sin plads at fastslå, at det er arbejdsformidlingschefen for København, Lauge R. Kallestrup, der har ret, når han med loven i hånd indberetter folk for arbejdsvægning, når de ikke modtager anvist arbejde, uanset hvor i landet arbejdspladsen befinder sig.

Hvis ministeren vil sikre sig mod gentagelser, må loven laves om, så det tydeligt fremgår, at man ikke kan flyttes mod sin vilje.

Arbejdsminister *Erling Dinesens* svar (22. august 1972):

Arbejdsformidlingen er som et neutralt landsomfattende system forpligtet til at betjene arbejdssøgende og arbejdsgivere fra alle erhverv og stillingsgrupper — i alle tilfælde under hensyntagen til individuelle forhold. En pligt til at overtage anvist arbejde foreligger ikke; men for de arbejdsløshedsforsikrede gælder, at såfremt et arbejdsforhold efter anvisningen ikke kommer i stand eller afbrydes umiddelbart efter overtagelsen, skal arbejdsformidlingskontoret underrette vedkommende arbejdsløshedskasse og arbejdsdirektoratet herom, jfr. arbejdsløshedslovens § 20, stk. 1. Det er herefter ar-

bejdsløshedskassens hovedledelse (samt arbejdsdirektoratet og ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen), der skal tage stilling til, om der fortsat kan udbetales dagpenge til den pågældende.

Arbejdsløshedsloven indeholder i § 63 bestemmelser om, at dagpenge ikke må udbetales til et medlem, som uden fyldestgørende grund vægrer sig ved at overtage et passende arbejde, der anvises ham af arbejdsformidlingen.

Udtrykkene „uden fyldestgørende grund“ og „passende arbejde“ er ikke nærmere defineret i loven.

Der er heller ikke ved administrative regler fastsat nærmere retningslinier for, hvad begrebet „uden fyldestgørende grund“ indeholder. Det er anset for at være i lovens ånd, at de i praksis forekommende situationer behandles under hensyntagen til de konkrete forhold i hvert tilfælde.

Gennem arbejdsdirektoratet og ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringens praksis er der dog opstillet visse almindelige retningslinier, der følges i vægningssager.

Ud over det i loven opstillede eksempel på berettiget vægning, nemlig at det tilbudte arbejde ikke betales med overenskomstmæssig løn, opereres der med en række grupper af vægningssager. Disse kan vedrøre arbejdets art og vilkår, afstanden mellem medlemmets bopæl og arbejdsstedets beliggenhed samt medlemmets personlige forhold.

Foranlediget af en henvendelse til mig fra Murersvendenes Fagforening for København, hvorved foreningen kritiserede den praksis, det københavnske arbejdsformidlingskontor udøver ved anvisning af arbejdsløse københavnske murersvende til arbejde i Jylland, har jeg haft et møde med repræsentanter fra foreningen.

På mødet henviste jeg til de oplysninger, jeg i foråret gav folketingsudvalget om ændring af arbejdsløshedsloven. Det fremgik af disse oplysninger bl. a., at det ved stikprøvevis forespørgsel til en række arbejdsformidlingskontorer var blevet oplyst, at der ikke lægges pres på nogen af de tilmeldte arbejdssøgende for at overtage arbejde uden for hjemstedet, men at eventuelle tilbud fremlægges.

Mødet resulterede i, at jeg meget hurtigt ville tage en drøftelse med arbejdsdirekto-